

CHƯƠNG 28

Tim Thù Trong Phòng Luyện Công

X

em kỹ thì người kia chẳng ai khác hơn là Hồng Bảo Chủ.

Đường Thế Dân định thần rồi vòng tay thi lễ.

- Tại hạ kính chào Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ nhìn Hồng Tiểu Ngọc ngồi trên giường rồi nhìn Đường Thế Dân cất giọng ảm đạm:

- Không ngờ tiểu nữ lại mắc chứng bệnh này.

Nói xong Hồng Bảo Chủ buông tiếng thở dài.

Đường Thế Dân chỉ biết vâng dạ mà thôi chứ chẳng biết phải nói ra những lời gì cho đúng nghĩa.

Trong nội tâm của chàng rất khiếp đảm vì lệnh hành quyết của nhân vật khủng bố kia trong ba hôm.

Hồng Bảo Chủ có thoát khỏi tử thần chăng?

Đường Thế Dân tuy khẩn trương trong lòng nhưng không dám hở môi vì lúc này Đinh Hương có dặn chàng rồi.

Chàng không thể thất hứa với nàng được.

Hồng Bảo Chủ nở nụ cười:

- Đường Thống Lãnh, bản tọa hết sức hoan nghênh việc Thống Lãnh trở về Phong Bảo lúc này. Bản tọa mong Thống Lãnh tận tình cùng với các huynh đệ trong công việc hàng ngày.

Đường Thế Dân nghi lễ:

- Thuộc hạ xin vâng lệnh Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ gật gù:

- Vậy thì kể từ nay Thống Lãnh phải chịu cực nhọc hơn trước, mỗi hôm trước khi trời tối Thống Lãnh hãy đích thân đi tuần sát cho hết sức cẩn thận, chớ nên xao lãng.

Trong bụng Đường Thế Dân đã hiểu rõ mọi sự tình, nên khi nghe Hồng Bảo Chủ nói chàng cung kính:

- Xin tuân lệnh Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ đảo mắt nhìn qua Hồng Tiểu Ngọc như người thất thần rồi bảo Đường Thế Dân:

- Đường Thống Lãnh, con bé Hồng Tiểu Ngọc tánh nết phóng túng từ thuở nhỏ tại vì ta quá cưng chiều. Quả thật khó xử trí đây.

Đường Thế Dân rung động trong lòng khi nghe Hồng Bảo Chủ nhắc tới chuyện này.

Hồng Bảo Chủ tiếp:

- Ta có từng hỏi qua Hồng Tiểu Ngọc, thì được nó cho biết rằng trong chuyện hôn nhân nó chẳng cần tới dung mạo của vị lang quân tương lai của nó, vậy Thống Lãnh hãy suy nghĩ và tự định đoạt lấy mình.

Nghe tới đây chợt thấy Đinh Hương tròn đôi mắt to nhìn sang Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân trầm ngâm giây lâu rồi nói:

- Tại hạ cảm ơn Bảo Chủ đã hạ cố đến tại hạ, vậy xin thông thả rồi sẽ phúc đáp sau.

Hồng Bảo Chủ trầm giọng:

- Cũng hay. Vì đây là chuyện cả cuộc đời. Thống Lãnh cũng nên suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động.

Đường Thế Dân cảm thấy tấm thân nhẹ nhàng, vòng tay thi lễ rồi tiến ra ngoài.

Về tới phòng chàng ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi:

- Bảo Chủ đã ra điều này thấy cũng chưa có gì khó khăn đối với ta cả. Bây giờ ta hãy lo phận sự là hơn.

Đường Thế Dân nghĩ xong, chấn chỉnh tinh thần trở lại, lo việc phân cắt canh phòng thật cẩn mật.

oOo

Ngày thứ nhất chẳng có chuyện gì.

Qua ngày thứ hai cũng bình yên phẳng lặng.

Cuối cùng ngày thứ ba đã tới.

Đây chính là giờ phút quyết định cho sinh mạng của Hồng Bảo Chủ.

Tình hình hết sức là khẩn trương.

Quần hùng trong Bảo hồi hộp đợi chờ.

Nhất là Đường Thế Dân biết rõ chuyện sắp xảy ra nên càng căng thẳng vô cùng.

Bản thân chàng giới bị triệt để.

Từ sáng sớm hôm nay Đường Thế Dân đã vận võ phục hẳn hoi, tới căn phòng đối diện với Hồng Tiểu Ngọc.

Đến trưa, Đường Thế Dân dùng cơm tại chỗ, rồi ngồi trên ghế mà nghỉ ngơi chứ không trở về phòng.

Chiều xuống dần.

Hoàng hôn rồi tắt tối.

Tình hình càng thêm căng thẳng vì bóng đêm đã tràn về trong Bảo.

Khắp nơi đông tây nam bắc đèn đuốc thấp sáng choang dù một con kiến bò qua cũng trông thấy.

Đinh Hương bung mâm cơm tối cho Đường Thế Dân dùng bữa tối.

Sau đó Đường Thế Dân hỏi:

- Đinh Hương có hiểu sao Bảo Chủ bảo tại hạ canh gác nơi này mà không vào phòng luyện công chăng?

Đinh Hương đáp:

- Có lẽ cũng có điều gì quan trọng nên Bảo Chủ mới dặn Thống Lãnh chỉ canh phòng ngoài này.

- Có lẽ như thế nào đây?

- Tiểu muội không được rõ.

Đường Thế Dân thở dài:

- Tình hình như tiểu thư nghĩ như thế nào?

Đinh Hương cau mày lại:

- Tình hình không thấy lành, nay lại có hiện tượng tiểu thư muốn phát điên lên rồi.

Đường Thế Dân kinh hãi:

- Phát điên à?

- Đúng vậy. Thật là họa vô đơn chí, mọi điều chẳng may đều dồn dập xảy ra cùng lúc.

Đinh Hương vừa nói vừa rót nước trà cho Đường Thế Dân rồi tiếp:

- Đường Thống Lĩnh, thực ra Bảo Chủ muốn bắt rế. Vậy thì đó là một dịp may cho người rồi.

Đường Thế Dân trách Đinh Hương:

- Mãi đến giờ phút này Đinh Hương còn nói những lời như thế hay sao.

Đinh Hương cười:

- Nếu Thống Lĩnh bằng lòng cưới Hồng tiểu thư thì sau này tiểu muội cũng ở chung một nhà với ngài rồi.

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Thực tình tại hạ không thể nào đáp ứng được.

- Vì sao vậy?

- Vì sao à. Đinh Hương không thể biết được đâu.

- Có phải vì Thống Lĩnh chê tiểu thư không?

- Không phải thế, ta không thể đáp ứng được vì trước kia ta đã đính hôn với một thiếu nữ rồi.

- Chuyện này Thống Lĩnh cũng từng nói qua một lần, nhưng nàng đã chết rồi, làm sao thành hôn được.

- Dù nàng chết nhưng ta vẫn muốn ở vậy trọn đời mà thôi.

Đinh Hương chớp nhanh cặp mắt đẹp tuyệt vời:

- Thống Lĩnh, kể ra ngài cũng có một đầu óc quá xưa cũ. Không lẽ ngài cứ ở mãi như vậy một mình thực hay sao?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Chắc chắn như vậy rồi.

Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân thật lâu, như khích động trước mối tình chung thủy của chàng.

Bầu không khí im lặng trở lại.

Đinh Hương thấy trời quá tối nên chào Đường Thế Dân rồi bước ra ngoài.

Bấy giờ tuy phía ngoài đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong phòng thì không có thắp đèn chi hết.

Thời gian qua sự khẩn trương. Tình trạng như lò lửa cháy âm ỉ, bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sự canh phòng càng nghiêm mật hơn lúc nào cả.

Chợt một bóng người tiến đến bên Đường Thế Dân.

Đây là Đinh Tuấn, tân Hành Pháp của tòa Phong Bảo.

- Đường Thống Lĩnh chúng ta hãy tụ họp một chỗ để dễ bề tiếp ứng cho nhau được chăng?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Vậy thì hay lắm.

Hai người chỉ thốt ra lời này rồi im lặng luôn.

Bấy giờ đã vào canh ba.

Đó đây vắng lặng như tờ.

Chỉ còn hai trống canh nữa là trời sáng.

Đột nhiên ở trong phòng đưa ra một loạt tiếng quái dị, giống như tiếng mơ ngủ hay rên rỉ chi đó.

Đinh Tuấn thẳng thốt:

- Chuyện gì xảy ra!

Đường Thế Dân khẩn trương:

- Chỉ sợ Hồng tiểu thư trở bệnh rồi!

Đường Thế Dân đã rõ chứng bệnh của Hồng Tiểu Ngọc, cứ theo Đinh Hương nói thì nàng có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Lại hình như có tiếng nói của Đinh Hương nữa.
Nhưng đó chỉ là những tiếng mơ trong giấc ngủ mà thôi.
Hai người cùng nín thở lắng nghe tiếng mơ và giọng rên đó.
Một lúc sau thì tất cả đều im lặng hoàn toàn trở lại.
Một bầu không khí nặng trĩu trầm lắng khủng bố vô phương.
Canh năm sắp tàn.

Trời vẫn còn chìm trong bóng tối mịt mù.
Thình lình trong giờ phút đó.
Một chiếc bóng từ trong tiến ra.

Đường Thế Dân, Dư Đĩnh Tân và Đinh Tuấn đồng thanh quát:

- Người là ai?

Cùng trong khi quát ba người đều tuốt trần thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Song khi nhìn kỹ lại thì người kia chẳng ai khác hơn là Triệu Nhị Tiền Sinh.

Lão nhân này sau khi chui ra khỏi hầm bí mật bước tới tựa lưng vào vách tường thở hổn hển, thần sắc biến đổi trông thấy rõ rệt.

Đường Thế Dân chấn động:

- Lão tiền bối, còn Bảo Chủ đâu?

Triệu Nhị Tiền Sinh thở một chập, nói giọng khàn khàn:

- Bảo Chủ đã... bị nạn rồi!

Ba người đồng thanh kêu lên:

- Trời!

Quả thật như tiếng sét đánh vào tai mọi người.

Thật lâu, Đường Thế Dân mới cất giọng run run:

- Bảo Chủ bị hại nơi nào?

Triệu Nhị Tiền Sinh gườm gườm tay trở xuống hầm bí mật mà không có đáp lời.

Đường Thế Dân hiểu như thế nào rồi, lại tiếp:

- Còn nhị vị tiền bối thượng khách kia không có ở bên Bảo Chủ hay sao?

Mặt mũi Triệu Nhị Tiền Sinh tái ngắt, hỗn hển nói:

- Hãy theo lão phu xuống dưới rồi sẽ rõ.

Kế đó lão nhân nhìn Tả Văn Sinh, vị tân chấp pháp tòa Phong Bảo:

- Các hạ hãy giữ gìn tại nơi đây, còn bao nhiêu truyền cho ra ngoài.

Sẵn dịp này Đường Thế Dân cúi xuống gơ bàn tay sờ vào mũi Đỉnh Hương coi sống chết lẽ nào.

Chàng thấy nàng còn thở nhẹ nhẹ, hình như bị mê man đi chứ không hề tổn thương chỉ hết.

Lúc ấy Triệu Nhị Tiền Sinh, Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân cùng lần lượt xuống hầm bí mật.

Quanh lộn một lúc ba người đã tới căn phòng luyện công dưới đất sâu.

Vừa quét mắt nhìn qua sân trường bất giác Đường Thế Dân dựng cả tóc gáy lên.

Hồng Bảo Chủ nằm sóng sượt dưới đất, cuống họng bị khoét một lỗ, máu còn rỉ rỉ chảy ra.

Còn hai vị lão nhân thượng khách thì nằm song song trước cánh cửa phòng luyện công.

Trên tường còn sờ sờ ba chữ viết bằng máu: Đại Hành Quyết!

Đường Thế Dân muốn ngạt thở thật lâu mới hỏi Dư Đỉnh Tân:

- Nhị vị thượng khách này là ai?

Dư Đỉnh Tân đáp khẽ:

- Lôi Bảo Song Sát!

Lôi Bảo Song Sát. Cái tên này thực tình Đường Thế Dân chưa từng được nghe qua lần nào cả.

Song sự thực Lôi Bảo và Phong Bảo là hai bảo ngang hàng như nhau thuộc một trong bốn Bảo lớn nhất tại miền Bắc này.

Dư Đỉnh Tân tiếp:

- Vị lớn tuổi hơn tên là Dương Mộc Sum, còn vị kia là Dương Mộc Lâm vốn là hai anh em ruột, thuộc hàng cao thủ hạng nhất trong giang hồ.

Lúc ấy Triệu Nhị Tiền Sinh đã lấy lại phần nào sự bình tĩnh nói:

- Thật là khiếp người. Thủ phạm Đại Hành Quyết không hiểu tại sao lại biết con đường bí mật này lọt vào đây xông thuốc mê cho nhị vị kia bất tỉnh để dễ dàng sát hại Hồng sư huynh. Thực ra chính lão phu đây cũng chưa được biết con đường này.

Mọi người than thở một hồi trong bầu không khí tóc tang và khủng bố.

Sau hết, Dư Đỉnh Tân run giọng:

- Triệu Nhị Tiền Sinh. Ngài là bạn thân của Bảo Chủ, nay tình hình đã ra như thế, vậy nên xử lý thế nào?

Triệu Nhị Tiền Sinh buồn nảo đáp:

- Hiện giờ chỉ có lo tang cho Bảo Chủ, tìm cách chữa bệnh cho Hồng Tiểu Ngọc, sau đó mới toan liệu mọi việc.

Trong khi ba người nói chuyện thì thành linh Lôi Bảo Song Sát từ từ tỉnh lại mở mắt ra rồi đứng choàng lên, quét mắt qua một cái la lên:

- Cuộc đại nạn quả nhiên xảy ra rồi sao?

Triệu Nhị Tiền Sinh gật đầu, buồn thảm:

- Không thể nào tránh khỏi được, thủ đoạn của Đại Hành Quyết quả nhiên xuất quỷ nhập thần. Nhị vị còn nhớ được tình hình chăng?

Dương Mộc Lâm nhìn xác chết của Hồng Bảo Chủ, kích động thật lâu mới đáp:

- Tiểu đệ chỉ nhớ là, bọn tiểu đệ đang ngồi canh gác tại cánh cửa phòng luyện công này, đột nhiên nghe có mùi hương lạ đưa tới, tiểu đệ kinh hãi vì biết có điềm chẳng lành, toan muốn vận công phong bế huyết đạo nhưng không còn kịp nữa...

Dương Mộc Sum trợn mắt thét:

- Nếu tiểu đệ gặp hấn, nhất quyết một trận sinh tử quyết để báo thù cho Hồng đại ca.

Triệu Nhị Tiền Sinh thở than số mạng, rồi sau đó bảo mọi người:

- Nay chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cũng nên trở lên dò xét mọi sự tình rồi sau đó sẽ quyết định.

Năm người từ dưới phòng luyện công trở lên mặt đất.

Lúc ấy mặt trời đã lên, ánh sáng đầu tiên lọt vào phòng, nhưng vẫn không xóa được đám mây sâu thẳm, khủng bố trong tòa Phong Bảo.

Đinh Hương cũng tự mình tỉnh dậy, được hỏi thì nàng trả lời giống như tình trạng của Lôi Bảo Song Sát...

oOo

Chứng bệnh quái dị của Hồng Tiểu Ngọc theo thời gian từ từ thuyên giảm rồi hết hẳn.

Sự kích thích cái chết của phụ thân khiến cho nàng đau khổ cùng cực, thân thể vẫn gầy mòn như trước.

Ngoài Triệu Nhị Tiền Sinh và Đinh Hương ra, Hồng Tiểu Ngọc không còn muốn tiếp chuyện với một ai nữa.

Bấy giờ Lôi Bảo Song Sát cũng cáo từ trở về Lôi Bảo để còn lo chuyện riêng mình.

Phong Bảo mất đi Bảo Chủ không người lãnh đạo. Triệu Nhị Tiền Sinh phải đứng ra tạm thời cai quản.

Riêng phần Đường Thế Dân vẫn còn lưu lại Bảo, vì chàng không thể ra đi trong lúc này được.

Thấm thoát đã tới ngày hẹn với Dư Đỉnh Tân.

Chàng nhớ Dư Đỉnh Tân bảo chàng nếu muốn biết chuyện rõ ràng thì đúng đêm rằm lúc trăng sáng hãy tới ngôi cổ mộ là hiểu hết mọi sự tình.

Hiển nhiên sẽ biết mặt nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết là ai.

Sáng hôm đó, Đường Thế Dân gặp Dư Đỉnh Tân nói rõ ý định của chàng về chuyện tới ngôi cổ mộ.

Chàng lên ngựa phóng đi nhanh về hướng ngôi cổ mộ phía thành Khai Phong.

Vì đã có lần tới đó rồi nên Đường Thế Dân thuộc lòng, ruổi ngựa thật nhanh.

Chiều tới, chàng đã tới vùng đất hoang vu này rồi.

Sau khi tìm chỗ bóng mát lấy lương thực ra ăn uống cho no, Đường Thế Dân cột ngựa vào một nơi rồi lặng lẽ phóng tới ngôi cổ mộ.

Bấy giờ đã vào lúc hoàng hôn trùm phủ núi rừng, cảnh vật tiêu điều hoang vắng lạnh người.

Còn cách ngôi cổ mộ chừng vài trăm trượng, cũng là lúc trời sụp tối, vùng trăng cũng vừa lên.

Đường Thế Dân phóng mình lên cành cây cổ thụ, phóng mắt nhìn tới chỗ ngôi mộ cổ quan sát tình hình trước khi xuất hiện.

Chẳng bao lâu Đường Thế Dân trông thấy có nhiều chiếc bóng bắn tới chỗ ngôi cổ mộ.

Nơi chàng núp cách ngôi cổ mộ chừng ba mươi trượng có thể trông thấy rõ ràng.

Đường Thế Dân nhận thấy có tất cả chín người đang đối diện với một người bịt mặt.

Đúng là người bịt mặt mà chàng từng gặp dưới ngôi cổ mộ.

Tâm trường của Đường Thế Dân rung động, vận nhãn lực nhìn kỹ bọn chín người.

Bọn chín người kia là:

Lãnh Huyết Thái Quân

Mã Chi Chương

Triệu Nhị Tiền Sinh

Hồng Tiểu Ngọc

Thiên Tàn lão nhân

Địa Khuyết lão nhân

Đinh Hương

Đinh Tuấn

Tả Văn Sinh

Chợt nghe Lãnh Huyết Thái Quân thét giọng trầm khểch:

- Đại Hành Quyết! Đêm nay số ngươi đã tận rồi. Bản Huyết Quân giết ngươi để trả thù cho vong phụ.

Người khách bịt mặt cười khà:

- Chớ có hồ đồ, năm xưa bọn ngươi đã ra tay tàn sát Phụng Hoàng trang thì hôm nay phải nhận lãnh lã hậu quả đó. Ha ha... ta sẽ lấy máu bọn ngươi để trả thù cho người quá cố.

Bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động.

Lãnh Huyết Thái Quân là thủ phạm trong vụ thảm sát Phụng Hoàng trang.

Người bí mật Đại Hành Quyết kia chính thực tên gì sao lại báo thù cho di dượng của chàng.

Đường Thế Dân muốn nghệt đi sự thổ, toan muốn bắn mình xuống sân trường, nhưng kịp nghĩ chàng dừng lại, hết sức theo dõi tình hình phía dưới.

Lãnh Huyết Thái Quân trầm lặng thét:

- Chuyện của bản Huyết Quân, ngươi là ai lại can dự vào?
- Ta là ai à? Là bằng hữu chí thân của Phụng Hoàng trang chủ, nên ta có bốn phận phải báo thù.

Lãnh Huyết Thái Quân nổi giận:

- Chớ có nhiều lời dài dòng. Nay hãy nhận chiêu Lãnh huyết vụ của bản Huyết Quân đây.

Vừa dứt tiếng Lãnh Huyết Thái Quân ra chiêu như làn chớp trên mây.

Một luồng khí màu huyết vụ đỏ vờn lạnh lẽo như băng hà áp tới người bịt mặt Đại Hành Quyết.

Cùng lúc Đường Thế Dân hô to:

- Dừng tay lại!

Bằng thân pháp cực kỳ khẩn cấp Đường Thế Dân bắn ngay xuống sân trường với thanh kiếm vừa rút ra phân nửa.

Nhưng một tiếng bình khô khan nổi lên.

Có tiếng ré hải hùng chấn động cả sân trang, tiếp theo đó thân người bay vút lên cao năm trượng rồi trở xuống như cánh diều đứt dây.

Người đó chính là nhân vật bịt mặt tự xưng Đại Hành Quyết.

Sự tình bất ngờ khiến cho Đường Thế Dân sửng sốt cả người lên, nhìn xác chết Đại Hành Quyết.

Chỉ một chiêu đầu nhân vật khủng bố máu tanh kia đã phơi thây đương trường đủ biết võ công của Lãnh Huyết Thái Quân đạt cõi quý thần vô lượng rồi.

Sân trường im lặng trong bầu không khí ngột thở.

Trước nhất Đường Thế Dân tiến lại gần nhân vật khủng bố kia, cúi xuống lột vuông vải đen.

Bất giác chàng đã phải ré lên:

- Trời! Dư Tổng quản.

Đúng vậy, nạn nhân vừa phơi thây tại sân trườngg chẳng ai khác hơn là Dư Đĩnh Tân.

Sự tình diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Đường Thế Dân lẫn quần hùng có mặt tại trường.

Nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết tằm tiếng lung lay từ bấy lâu nay lại là người của tòa Phong Bảo.

Mà người đó lại là vị Tổng quản của Bảo, được sự tin cậy của Hồng Bảo Chủ từ bấy lâu nay.

Bất giác Đường Thế Dân bật thốt:

- Thế này là nghĩa lý gì?

Song liền đó một ý niệm thoáng qua đầu óc của chàng.

Có thể Dư Đĩnh Tân còn một tên khác hơn, vốn là người của Phụng Hoàng trang còn sống sót, hoặc là bằng hữu chí thân của di dượng chàng cải trang vào Phong Bảo chờ đến lúc ra tay báo thù cho cố nhân.

Lúc ấy Lãnh Huyết Thái Quân trở ra loạt cười khà đầy vẻ kiêu ngạo và tự đắc:

- Ha ha... tưởng ngươi là một nhân vật thần kỳ xuất chúng hơn đời, ai ngờ cũng chỉ là kẻ tầm thường chưa chịu hết nửa đường chiều Lãnh Huyết Vụ của bản Thái Quân.

Lời nói này khiến cho Đường Thế Dân sôi trào máu hận, lắc mình một cái đứng trước mặt Lãnh Huyết Thái Quân.

Chàng nặng trầm thét:

- Ác bà, chó có tự phụ, nay ta được biết ngươi có phần trong cuộc tàn sát Phụng Hoàng trang thì ngươi phải chết.

Lãnh Huyết Thái Quân sững sờ trở mắt nhìn Đường Thế Dân, rồi buông trầm giọng xuống:

- Tiểu tử, ngươi nói thế nào? Ngươi là người của Phụng Hoàng trang chẳng?

Đường Thế Dân bốc cao thù hận:

- Phụng Hoàng trang chủ là dượng của tiểu gia.

Lãnh Huyết Thái Quân à lên một tiếng:

- Nay ngươi định báo thù cho dượng ngươi hay sao?

Đường Thế Dân bốc mờ sát khí:

- Đúng như vậy!

Lãnh Huyết Thái Quân cười khà:

- Bản Thái Quân không chối mình có dự phần vào cuộc tiêu diệt Phụng Hoàng trang, nhưng thực tình ta không có chính tay giết chết nhị vị Phụng Hoàng trang chủ, mà chỉ có nhiệm vụ ngăn chặn phía ngoài thôi.

- Nhân vật nào chủ chốt trong trận huyết sát Phụng Hoàng trang?

- Không thể nói ra được.

- Vì sao vậy?

- Vì... chúng ta đều làm theo lệnh truyền của vị đó mà thôi.

- Hãy nói rõ, nếu không tiểu gia sẽ phanh thây xẻ thịt ngươi ra để báo thù cho người đã chết.

Lãnh Huyết Thái Quân cười ha hả:

- Tiểu tử, quá đại ngôn. Chắc ngươi cũng muốn chết theo tên Đại Hành Quyết kia chứ gì.

Đường Thế Dân thịnh nộ thét:

- Chớ có nhiều lời, hãy nhận chiêu đây!

Lập tức chàng thi triển ra chiêu thức Truy Hồn Tam Kiếm toan tấn công Lãnh Huyết Thái Quân.

Mã Chi Chương phóng vào thét:

- Thân mẫu hãy lui ra nghỉ tay, tiểu tử này để mặc hài nhi xử trị.

Đường Thế Dân thấy mặt Mã Chi Chương liền nói:

- Mã Chi Chương, hôm nọ Độc Thủ Tiền Cô có bảo người muốn gặp ta dàn xếp chuyện cũ, và ta cũng đã hứa rồi, nay không có chuyện của người ở nơi này.

Mã Chi Chương ngạo nghễ:

- Chớ có già mồm, nay người đã dám cả gan vô lễ với thân mẫu ta thì phải chết.

Ta nguyện băm thây người ra mới vừa lòng.

Đường Thế Dân thịnh nộ:

- Vậy thì hay lắm. Nếu người không muốn sống thì cứ xuất chiêu.

Trong một tiếng thét nặng trề, Mã Chi Chương huy động thanh bảo kiếm tấn công liền năm chiêu.

Chiêu nào cũng như chiêu nào đều hiểm độc vô song.

Đường Thế Dân thấy đối phương ra chiêu ác hiểm thì trong lòng giận lắm huy động thanh trường kiếm chống đỡ.

Reng... reng... reng...

Một loạt tiếng vỗ khí va chạm vang lên.

Song phương nhập lại rồi lui ra.

Chưa thấy bên nào thắng bại.

Mã Chi Chương trợn mắt tóe làn sát khí nồng nhiệt bạo quát:

- Nhận chiêu đây!

Liền trong tiếng thét Mã Chi Chương thi triển luôn mười hai chiêu kiếm tuyệt truyền.

Một vùng tử ảnh tràn lan chụp xuống bao trùm lấy Đường Thế Dân.

Tâm trường của Đường Thế Dân khẩn trương cực độ, chàng nghĩ thật nhanh:

- Gã đã tự tạo cho mình thì đừng trách ta sao ra tay hiểm độc.

Vừa thầm nghĩ như thế, Đường Thế Dân vừa vận chân khí lên trong một tiếng thét lồng lộng chàng đã phóng lên thi triển chiêu Truy Hồn Tam Kiếm.

Sân trường hỗn loạn.

Hai màn lưới kiếm hai màu sắc khác nhau chớp lòa rồi tắt phụt.

Liền đó có tiếng ré thảm khốc nổi lên.

Một thầy người ngã xuống, máu đào phun lai láng, vì trước ngực đã bị mũi kiếm đâm suốt tới sau lưng.

Nạn nhân chính là Mã Chi Chương.

Sân trường náo động cả lên, cùng hét:

- À, Truy Hồn Tam Kiếm!

Lúc bấy giờ.

Cặp mắt của Lãnh Huyết Thái Quân đỏ vờn tợ máu châu, nhìn sòng sọc vào mặt Đường Thế Dân như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Sau khi giết chết Mã Chi Chương rồi, Đường Thế Dân đứng yên tại sân trường như pho tượng thiên thần.

Chàng trợn mắt nhìn trả lại Lãnh Huyết Thái Quân với thù khí bốc cao bằng núi.

Giây lâu, Lãnh Huyết Thái Quân cất giọng trầm khiếp:

- Tiểu quỷ, nay ngươi đã giết con ta thì phải thương mạng theo luật công bằng của võ lâm.

Sau đó Huyết Bà từ từ tiến lên, song thủ giơ cao bằng ngực, mười ngón nhọn tợ gươm.

Có tiếng hét của Đinh Hương:

- Lãnh Huyết Chỉ, Thế Dân huynh hãy coi chừng.

Đúng vậy, tiếng hét của Đinh Hương chưa dứt đã thấy từ mười ngón tay nhọn của Lãnh Huyết Thái Quân xuất hiện mười làn máu đỏ vờn.

Rồi trong tiếng hét lạnh lạnh Huyết Bà đã xuất chiêu nhanh nhẹn như sấm sét.

Một vùng huyết sắc màu đỏ có tới hàng ngàn đóa bắn tới Đường Thế Dân như trận mưa bằng máu.

Trước tình trạng này Đường Thế Dân kinh hoảng không biết phải chống đỡ với chiêu thức nào.

Đến khi chàng sực nhớ tới Truy Hồn Tam Kiếm thì đã muộn rồi, vùng huyết vụ đổ ập xuống đầu chàng.

Đường Thế Dân chỉ gắng gượng khoa kiếm chống đỡ bảo hộ lấy đỉnh thiên linh tử và tâm đạo mà thôi.

Đình Hương thét:

- Hồng rồi!

Bịch... bịch... bịch...

Tiếng rú thẳm khốc nổi lên từ nơi cửa miệng của Đường Thế Dân.

Thân hình chàng từ từ ngã xuống.

Lãnh Huyết Thái Quân trở ra loạt cười như điên cuồng, vì đã báo xong mối thù cho con trai mình.

Quần hùng rúng động vì cái chết của Đường Thế Dân.

Sau đó sân trường yên tĩnh trở lại.

Ngôi cổ mộ trở lại với âm thầm, lạnh lẽo.

- o O o -